

maar wilde den lezer vooral laten voelen de bévingen van z'n gemoed. 't Middeleeuwsche en 't persoonlijke van 't origineel dezer ziele-teekening is daardoor vaak verflauwd en weggelaten. Maar ik geloof dat het eeuwig-menschelijke in z'n figuur daardoor niet geleden heeft." Inderdaad, geeft de heer Acket dus nóg meer dan hij beloofde.

Zorgvuldig heeft de schrijver alles nagegaan wat men weet of heeft voorgegeven te weten omtrent Thomas van Kempen, zijn leven en zijn geschriften. Bijzonder nauwkeurig moest worden onderzocht of Thomas inderdaad als schrijver van de „*Libri quator de imitatione Christi*” mag worden genoemd en men krijgt al zeer spoedig het gevoel van zekerheid dat men tot den dichtsterlijken mysticus wordt geleid door een volstrekt betrouwbaar gids. De heer Acket twijfelt geen oogenblik aan het auteursschap van Thomas a Kempis. Men weet dat Huët van een vroeger geuiten twijfel daaromtrent is teruggekomen. Behalve over deze hoofd-quaestie, behoefde er in het boekje over weinig quaestieuse punten gehandeld te worden. Het was Acket om het wezen van de *Imitatio* te doen. Hij zegt dan ook reeds op blz. 34 veel van hetgeen hij in de *Imitatio Christi* gevoelt:

„Dit boek is 'n huivering op 'n plekje van 'n kerkhof.”

't Is 'n fluisterstem in den nacht, tot de ziel die pijn heeft van de wereld.

De overwinnings-litanie van den gekwetste, den vernederde die zich wreken wou en de vuist balde, maar nu 't hoofd buigt na bevochten onderworpenheid.

De schaamteblos van den zelfkenner.

De stilte van den zwijger. . . . De vrede van 'n kloostergang met rondbogen. De heilige verteederling van 't jonge meisje dat de Communiebank verlaat. . . .

De verzen van de *Imitatio* zijn de ondervindingswoorden van den man die zijn leven gebruikte om zichzelf te leeren kennen, zichzelf te verreinen en op te voeden tot 'n hooger wezen.

Zwijg van kennis en kunst, van uitvindingen en ontdekkingen, groote daden en reuzenarbeid, als er gesproken wordt over de *Imitatio*.”

Dit is de hymne voor de mystiek van iemand, die mystiek gevoelt en wiens wezen werkelijk is, in onze dagen, na verwant aan de groote mystieken der middeleeuwen. Ieder ander, mits hij scherpzinnig zij en geleerd, kan een boek (en even gemakkelijk tien boeken) over Thomas a Kempis maken, doch slechts hij, die innig mystiek van aanleg is, gelijk Acket, en kunstenaar als deze, kan van den boven-wereldlijken kloosterling meer geven dan een biographie.

Van het boek, althans van gedeelten, die hij volkomen in zich heeft opgenomen en verwerkt, geeft de heer Acket nu „*parafrasen*.” Ze zijn alleszins merkwaardige fantazieën op motieven uit de hoofdstukken der *Imitatio*, heel even lager in toon, naar ons voorkomt, misschien juist en ook maar alléén door dat het in woorden en beelden van onzen tijd gezegde dat ietwat vage en daardoor rustige mist, wat wij aan de oude zeggings eigen vinden. Acket is, nu en dan, zoo huiselijk. Over zelfkennis predikt hij:

„De zelfkennis is 'n rare zaak . . . Zelfkennis is de hoogste wijsheid. Jawel,